

Гласъ на Дѣла. Е, че кажи де, азъ слушамъ.

Павелъ. Не, не! Ела горѣ!

Гласа на Дѣла. Чуденъ си, да се връщамъ.

Нѣма да се върна!

Павелъ. (Задъханъ.) Дѣла!

Гласа на Дѣла. Ама нали знаешъ, че щомъ се върна, азъ . . . тазъ разходѣа ще е —

Гласа на Тепавски. Суевѣрка.

Гласа на Дѣла. Ще видишъ! Азъ съмъ забѣлѣзала: върна ли се, то —

Гласа на Тепавски. Хайде, хайде. Иди, пъкъ! Азъ ще ви чакамъ край тополата.

Павелъ. (Самъ съ пламнало лице, ходи нервно изъ стаята и погледва вратата).

Дѣла. (Щомъ влиза.) Защо ме викашъ?

Павелъ. (Само я погледва.)

Дѣла. Нали ме викашъ?

Павелъ. Защо се смѣеше тѣй изъ стѣлбата?

Дѣла. Какъ се смѣехъ?

Павелъ. Ти сама знаешъ какъ.

Мълчание.

Дѣла. Ще мълчимъ ли?

Павелъ. Азъ чакамъ отговоръ.

Дѣла. Но какъ съмъ се смѣла? Както всѣкога.

Павелъ. Не е тѣй! Азъ чухъ смѣха ти и дочухъ. —

Дѣла. (Вгледана.) А, ти дочу.

Павелъ. А защо му бутна шапката, когато излизахте изъ двора.

Дѣла. (Смутена.) Че какво, на шега —

Павелъ. (Спрѣлъ се, гледа я изпитателно.) Шега? Както щешъ, но такива шеги не сж прилични.